

**ARBETSLIVS- OCH
JÄMSTÄLLDHETSUTSKOTTETS
UTLÅTANDE 14/2010 rd**

**Regeringens proposition om statsbudgeten för
2011**

Till finansutskottet

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 16 september 2010 propositionen om statsbudgeten 2011 (RP 126/2010 rd) till finansutskottet för beredning. Arbetslivs- och jämställdhetsutskottet har med stöd av 38 § 3 mom. i riksdagens arbetsordning beslutat lämna ett utlåtande om sitt ansvarsområde i budgetpropositionen till finansutskottet.

Sakkunniga

Utskottet har hör

- avdelningschef Tuija Oivo, regeringsråd Päivi Kerminen och överinspektör Sari Alho, arbets- och näringsministeriet
- konsultativ tjänsteman Jaana Walldén, undervisnings- och kulturministeriet
- biträdande avdelningschef Mikko Staff, direktör Heikki Palm, finanssekreterare Taimi Saloheimo och överinspektör Niina Kiviaho, social- och hälsovårdsministeriet
- generalsekreterare Hannele Varsa, delegationen för jämlikhetsärenden
- direktör Katja Syvärinen, Vanda stad, sysselsättningstjänster
- direktör Kaarina Myyri-Partanen, Regionförvaltningsverket i Södra Finland
- överdirektör Jorma Pitkämäki, Regionförvaltningsverket i Västra och Inre Finland

- förvaltningsdirektör Janne Kesälahti och selsättningschef Päivi Sipiläinen, Närings-, trafik- och miljöcentralen i Nyland
- generaldirektör Harri Vainio, Arbetshälsoinstitutet
- direktör Mikko Reijonen, Lapträsk utbildningscentral — Civiltjänstcentralen
- planeringschef Reijo Vuorento och specialmedarbetare Sinikka Mikola, Finlands Kommunförbund
- chef för utbildnings- och arbetskraftsfrågor Saana Siekkinen, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC rf
- näringspolitisk sakkunnig Antti Aarnio, Tjänstemannacentralorganisationen FTFC rf
- expert Mikko Räsänen, Finlands Näringsliv
- ekonomisk expert Petri Malinen, Företagarna i Finland rf
- ordförande Lea Karjalainen, Finlands Arbetslösas Samarbetsorganisation—TVY
- ombudsman Markku Hassinen, Riksomfattande verkstadsföreningen rf
- informatör Asmo Koste, Finlands Ungdomssamarbete — Allians rf
- ombudsman Pentti Kallio, Kaarinan Työttömät ry
- verkställande direktör, ordförande Arto Havvo, Parik-säätiö även som representant för Valmennus- ja sosiaalipalvelusäätiä Oktetti ry

- projektchef för det riksomfattande arbetsbanksförsöket Aarne Kuusi, som representant för Edupoli.

Skriftliga utlåtanden har dessutom lämnats av
— Akava rf
— Monika-Naiset ry

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Motivering

Anslagen för en aktiv arbetskraftspolitik

Finlands ekonomi återhämtar sig småningom och enligt prognoserna kommer det att inverka positivt på sysselsättningen redan 2011. Arbetslösheten förväntas sjunka till 8,2 procent medan sysselsättningen stiger till 69,2 procent.

Med hänvisning till den förmodade sysselsättningsutvecklingen minskar regeringen anslaget för sysselsättnings- och utbildningsåtgärder samt speciella åtgärder med ca 22 miljoner euro. Även om de 36 miljoner euro räknas med som regeringen har beviljat i 2010 års tilläggsbudgetar är anslagen för 2011 omkring 58 miljoner euro mindre än 2010.

De aktiva åtgärderna för arbetslösa finansieras till största delen från momentet för sysselsättnings- och utbildningsåtgärder samt speciella åtgärder. Det är fortfarande osäkert om den ekonomiska utvecklingen kommer att vara så gynnsam som man tror och därmed kan det mycket väl hända att förhoppningarna om en positiv sysselsättningsutveckling kommer att grusas. Det är viktigt att regeringen noga ger akt på vilken riktning arbetslösheten utvecklas i och räknar med att 2011 i förekommande fall reagera med tilläggsbudgetar på sysselsättningsutvecklingen och akuta regionala behov på grund av eventuell omstrukturering.

Budgetpropositionen för 2011 tillåter att staten sysselsätter högst 1 840 personer. Av dem har ett antal motsvarande 40 årsverken anvisats för arbets- och näringsbyråerna i huvudstadsregionen för effektivare integrering och sysselsättning av invandrare. Anslaget ska också användas för Forststyrelsens naturvårdsprojekt och kundservicen vid naturumen. Utskottet framhåller att staten i många glesbygder med stor arbets-

löshet bl.a. i Lappland och östra Finland är en betydande arbetsgivare, inte minst under ekonomiskt svåra tider då privat sektor drar ner på arbetskraften. I områden med svår arbetslöshet bör det tillåtas en viss flexibilitet med de stränga gränserna för det största antalet arbetslösa som staten får anställa vid arbets- och näringsbyråerna. Att Forststyrelsen och naturumen får anställa mer personal gör också turistservicen attraktivare och inverkar positivt på sysselsättningsutvecklingen i respektive region.

Aktiva arbetskraftspolitiska åtgärder

När lågkonjunkturen satte in 2008 och 2009 sjönk aktiveringsgraden och var som lägst kring 23 procent till följd av den snabba och oväntade ökningen i arbetslösheten. I år kommer aktiveringsgraden tack vare anslagsökningarna 2009 att ligga närmare nivån före lågkonjunkturen. I början av 2010 var 83 963 personer i aktiva åtgärder; aktiveringsgraden för 2010 förmodas stiga till 25,9 procent.

Enligt budgetpropositionen för 2011 beräknas aktiveringsgraden ligga kring 25,3 procent, dvs. vara 0,6 procentenheter lägre än vad som beräknats för i år. Om man vill nå samma aktiveringsgrad 2011 som i år behövs det enligt utredning till utskottet 25,9 miljoner euro mer i kalkylerade anslag för en aktiv arbetskraftspolitik.

Sedan början av 2010 har de arbetslösas tillgång till utbildning förbättrats genom att utkomststödet för arbetslösa har fått användas för utbildning på eget initiativ. Vid det här laget har fler än 7 000 personer börjat på utbildning på eget initiativ. Enligt beräkning går i genomsnitt 3 100 personer per månad på utbildning. De som gått på utbildning på eget initiativ hade en effekt på omkring 0,6 procentenheter på aktiveringsgraden i början av 2010. Det är mycket viktigt att

de arbetslösa kan gå på utbildning på eget initiativ och därigenom tryggar sysselsättningen och tillgången på kompetent arbetskraft. Det måste bara ses till att det finns tillräckligt med utbildningsplatser.

Aktiva arbetsmarknadspolitiska åtgärder är av stor betydelse för hanteringen av arbetslösheten och för att hindra en utveckling mot långtidsarbetslöshet.

Långtidsarbetslösheten

Trots att det ser ljusare ut inom ekonomin och sysselsättningen har långtidsarbetslösheten ökat i oroväckande grad. Allt fler arbetssökande hamnar allt längre utanför arbetsmarknaden. I juni 2010 fanns det 54 900 långtidsarbetslösa och de antas bli ännu fler trots att den totala arbetslösheten slutade öka i juni. Långtidsarbetslösheten växer mycket olika i olika regioner. Häftigast har ökningen varit i Egentliga Finland, där omstruktureringen i teknologiindustrin och de svaga utsikterna för skeppsbyggnadsindustrin har lett till en kraftfull ökning av arbetslösheten. Man befärar att långtidsarbetslösheten och de problem som den för med sig tillspetsas ytterligare och att många av dem som nu varit arbetslösa helt slås ut från arbetsmarknaden.

Erfarenheterna av den ekonomiska lågkonjunkturen på 1990-talet och följderna av den ökade öppna arbetslösheten är avskräckande. Alla som blev arbetslösa då har fortfarande inte lyckats ta sig ut på arbetsmarknaden igen. Redan en arbetslöshetsperiod på sex månader — och för unga en så kort period som tre månader — kan betyda att de negativa arbetslivserfarenheterna ackumuleras och resulterar i marginalisering på arbetsmarknaden.

Långtidsarbetslösheten har ökat mest i åldersgruppen 45—54 år, med 4 300 personer sedan juni 2009. Bland de långtidsarbetslösa finns det också allt fler utbildade. Av de långtidsarbetslösa har 42 procent enbart grundskoleutbildning, men med lågkonjunkturen har andelen personer med utbildning på mellanstadiet stigit till 38 procent och andelen personer med högskoleutbildning till 10 procent.

De långtidsarbetslösa går i relativt liten omfattning på arbetskraftsutbildning. I januari-juni 2010 utgjorde de långtidsarbetslösa bara 5,8 procent av dem som påbörjat någon utbildning. I början av 2010 var de långtidsarbetslösa 30 procent av dem som börjat i sysselsättningsåtgärder.

Utskottet understryker att alla som är i förvärsaktiv ålder och förmår arbeta måste förmås att stanna kvar i arbetslivet så att det så fort konjunkturen pekar uppåt igen går att tackla problemen med befolkningens förändrade åldersstruktur och bristen på arbetskraft. Det är också angeläget att kunna hänvisa arbetssökande som inte på länge varit arbetsmarknadsaktiva till sådana åtgärder som bevarar och förbättrar deras yrkeskompetens och till och med höjer deras utbildningsnivå.

Lönesubventionerat arbete

Genom lönesubventionerat arbete får svårsysselsatta personer en chans att komma ut på arbetsmarknaden, skaffa sig arbetserfarenhet och förbättra sin yrkeskompetens så att de efter den lönesubventionerade perioden har bättre möjligheter att få jobb på den fria arbetsmarknaden eller söka sig till utbildning.

Utskottet har erfarenhet av reformen av lagen om offentlig arbetskraftsservice våren 2010 inom vissa arbets- och näringsbyråers område har försvårat för allmännyttiga föreningar och stiftelser att ordna arbets- och träningsplatser för svårsysselsatta i och med att det tolkas som om de bedrev näringsverksamhet och föreningens eller stiftelsens egenansvar för den subventionerade lönen har stigit till 50 procent. För vissa föreningar och stiftelser är det av ekonomiska skäl omöjligt att betala egenandelen och därmed har de i en del fall tvingats lägga ner de lönesubventionerade arbetsplatserna.

Utskottet upprepar sin ståndpunkt i betänkandet om lagreformen (AjUB 3/2010 rd), dvs. att man i tolkningen av om en förening eller en stiftelse bedriver näringsverksamhet eller inte särskilt bör fästa sig vid om verksamheten leder till faktiska konkurrensnackdelar för något företag inom samma område.

Arbets- och näringsbyråernas service riktar sig i allt högre grad till sådana arbetslösa som har en chans att få jobb på den öppna marknaden, medan kommunernas insatser i övervägande grad går ut på att rehabilitera och ordna jobb för svårssysselsatta. Olika aktörer bör ta gemensamt ansvar och samordna insatserna för att lägga upp aktiveringsplaner och hitta nya vägar till sysselsättning för dem som är svåra att sysselsätta, framhåller utskottet. Varje svårssysselsatt person bör få en individuell aktiveringsplan och tillgången till resurser för att genomföra den säkerställas. Efter aktiveringsåtgärder bör man ta till skräddarsydda lönesubventioner för att ordna jobb på den öppna arbetsmarknaden och övergångsarbetsmarknaden.

Den basala hälsovården bör också ta på sig en större roll i att bevara deras hälsa och arbetsfärdigheter som inte är förvärvsaktiva.

Enligt utskottets mening är det viktigt att utvecklingen i långtidsarbetslösheten beaktas i anslagen för en aktiv arbetskraftspolitik och att adekvata medel avsätts för att minska och förebygga långtidsarbetslöshet. Utbildningsinsatser och placering i jobb kan bli den avgörande faktorn för att hjälpa den arbetslösa tillbaka ut på arbetsmarknaden.

Insatser för att lindra ungdomsarbetslöshet och hindra att unga marginaliseras

Ungdomsarbetslösheten sköt i höjden så fort den ekonomiska krisen var ett faktum hösten 2008 och fortsatte att öka kraftfullt i nästan två års tid. Men sommaren 2010 vände arbetslösheten ned och i slutet av augusti fanns det 3 100 färre arbetslösa arbetssökande under 25 år än 2009. Men trots den positiva utvecklingen går fler än 30 000 unga fortfarande arbetslösa.

Under lågkonjunkturen lyckades man avvärja det största hotet om ökad ungdomsarbetslöshet med arbetskraftspolitiska insatser och fler utbildningsplatser. Det satsades kraftfullt på åtgärder mot ungdomsarbetslöshet i 2009 års tilläggsbudgetar och 2010 års budget och tilläggsbudgetar. Stödinsatserna för sysselsättning av unga

är bra och nödvändiga, men utskottet vill ändå erinra att det fortfarande behövs särskilda insatser och stöd för unga trots att sysselsättningsläget har blivit bättre.

Det beräknas att det utöver det officiella arbetslöshetstalet finns tusentals unga som saknar en arbets- eller utbildningsplats. De här unga löper en särskild risk för att bli långtidsarbetslösa och för att marginaliseras för resten av sitt liv. De behöver särskilda kundtillvända stödtjänster för att förebygga marginalisering och sociala stödinsatser som är skräddarsydda enkom för dem. Unga marginaliseras snabbt och därför måste man skyndsamt ta tag i deras problem.

Det behövs alldeles särskilda insatser för att förbättra ungas och unga vuxnas hälsa, välbefinnande och förvärvsaktivitet vare sig de är aktiva på arbetsmarknaden eller står utanför den. Statistiken pekar på en oroväckande förändring i unga vuxnas arbetsförmåga till följd av marginalisering och vacklande mental hälsa. Utskottet vill fästa särskilt avseende vid de ungas och unga vuxnas chanser att få ett fotfäste i arbetslivet och vid deras välbefinnande.

Ungdomsverkstäder och uppsökande ungdomsarbete

Ungdomsverkstäder är arbetspraktikplatser för arbetslösa unga under 29 år där de i förekommande fall kan få tvärfackligt stöd. År 2009 deltog 18 000 unga under 29 år i verkstadsverksamhet. Efter verkstadsperioden placerade sig 75 procent av dem antingen i utbildning, arbete eller någon annan form av aktiviteter. Det uppsökande ungdomsarbetet är specialiserat ungdomsarbete som främst avser att hjälpa unga under 29 år som inte går på utbildning eller som inte är förvärvsaktiva och som behöver stöd för att få tillgång till de tjänster de behöver.

I budgetpropositionen föreslås anslagen för ungdomsverkstäder bli skurna med omkring 2 miljoner till 8 miljoner euro. I budgeten för 2010 anvisades 9,2 miljoner euro för ungdomsverkstäder och i den första tilläggsbudgeten 2010 ytterligare 783 500 euro. Tilläggsanslaget får användas till utgifter 2010—2011. För uppsökande ungdomsarbete föreslås sammanlagt ca 6,6

miljoner euro i budgetmedel och tippningsvinstmedel mot sammanlagt 6,9 miljoner euro 2010. Anslagsminskningen beror enligt uppgift till utskottet på att ungdomsarbetslösheten förväntas minska 2011.

Många ungdomsverkstäder verkar redan på yttersta gränsen för sin kapacitet och kan inte ta emot några fler ungdomar om inte verkstadslokaler kan utvidgas och de övriga förutsättningar för verksamheten förbättras. Det är viktigt att se till att anslagen för uppsökande ungdomsarbete och ungdomsverkstäder räcker till. Om det visar sig nödvändigt måste mer medel skjutas till för verkstadsverksamheten för att de unga som "hittats" genom det uppsökande ungdomsarbetet ska kunna hänvisas till fortsatta åtgärder som leder dem vidare till utbildning eller en arbetskarriär eller företagsamhet.

Det är av största vikt att man noga ger akt på hur ungdomsarbetslösheten utvecklas och att man i förekommande fall ökar anslagen för att sysselsätta unga och förebygga att de marginaliseras och höjer anslagen för ungdomsverkstäder och uppsökande ungdomsarbete.

Kompetensutveckling

Trots att det råder stor arbetslöshet är det svårt för många företag att få tag på kompetent arbetskraft. Utbud och efterfrågan på arbetskraft möts inte. Företagen får lov att ordna kompletterande utbildning till och med för sådana unga som precis slutfört sin utbildning i branschen. Under lågkonjunkturen har de arbetskraftspolitiska åtgärderna delvis inriktats på kompetensutveckling för att tillgodose behoven under den kommande uppgången och för att hjälpa de arbetssökande att snabbare få in en fot på arbetsmarknaden.

Från och med 2011 kommer befolkningen i förvärsaktiv ålder att minska, med 10 000—20 000 personer per år, beroende på invandringen. Omsvängningen i den demografiska utvecklingen kan betyda att det blir ont om kompetent arbetskraft, åtminstone i vissa branscher och områden. Det är viktigt att man fortsatt främjar oli-

ka sätt att utveckla yrkeskompetensen, anser utskottet.

Gemensamt upphandlad utbildning är arbetskraftsutbildning som arbets- och näringsförvaltningen står för och som ska föra samman arbete och utförare. Utbildningsprogrammen skräddarsys utifrån arbetsgivarens behov. Arbetsförvaltningen och arbetsgivaren står tillsammans för kostnaderna för utbildningen. Gemensamt upphandlad utbildning i syfte att sysselsätta arbetslösa eller omskola arbetstagare som hotas av arbetslöshet har enligt utredningar visat sig vara en fungerande sysselsättningsmodell. Det gäller att marknadsföra utbildningsformen effektivare till företagen och att följa upp hurdan genomslag den får.

Resurserna för arbetarskyddet

I budgetpropositionen föreslås omkring 2,8 miljoner euro mindre i anslag för arbetarskyddet 2011. För regionförvaltningsverkens ansvarsområden för arbetarskydd föreslås sammanlagt 24,9 miljoner euro i anslag, mot 27,7 miljoner 2010.

Ansvarsområdena för arbetarskydd bedömer att 2011 års anslag inte räcker till för löneutgifterna enligt resultatavtalen om inte antalet personal skärs ner. Utan ett tillskott på 500 000 euro måste arbetarskyddet överväga att permittera hela personalen i upp till två veckor.

Social- och hälsovårdsministeriets politiska ledning har enligt uppgift till utskottet godkänt att arbetarskyddspersonalen med återopande av produktivitetsprogrammet minskas med 25 årsverken fram till utgången av 2015. Det betyder att arbetarskyddet i slutet av 2015 har 431 årsverken till sitt förfogande. Men så som anslagen har utvecklats har man redan nu tvingats minska personalen med 33 årsverken och är alltså nere i 423 årsverken. Eventuella permitteringar minskar de tillgängliga personella resurserna ännu mer.

Utskottet påpekar att ansvarsområdena för arbetarskyddet har ett mycket brett och brokigt fält att bevaka och att tillsynsuppgifterna under de senaste åren har blivit ännu fler och mer krävan-

de. Ansvarsområdena bevakar de sektorer som har den största betydelsen för de anställdas hälsa och säkerhet och där de behöver säkerställa att minimikraven i arbetslagstiftningen efterlevs. Ambitionen är att kunna utföra 50 procent fler inspektioner på arbetsplatserna fram till 2011. Den nya utmaningen för arbetarskyddsmyndigheterna är alla de otaliga uppgifter som har med kampen mot svart ekonomi att göra.

I samband med regionförvaltningsreformen kommer man att se på hur produktiviteten kan förbättras och uppgifter organiseras om och i det sammanhanget att söka nya gränssnitt mellan olika ansvarsområden och möjligheter att utveckla samarbetet mellan dem. Enligt utredning finns det just inga sådana synergifördelar att hämta inom arbetsförvaltningen. Varken beslutet att se på hur samarbetet skulle kunna utvecklas eller att upprätta ett samarbete får ens temporärt i praktiken betyda att man skär i resurserna för arbetarskyddsdistriktens egna uppgifter.

I sitt utlåtande om regionförvaltningsreformen (AjUU 12/2009 rd) ansåg utskottet att arbetarskyddet fram till 2015 får minskas med högst 25 årsverken för att kvaliteten och effektiviteten i verksamheten ska kunna tryggas.

Utskottet föreslår att anslaget för ansvarsområdet för arbetarskyddet ökas med 500 000 euro för att trygga de personella resurserna.

Arbetshälsoinstitutets verksamhetsvillkor

Arbetshälsoinstitutet bedriver ett ytterst viktigt forsknings- och utvecklingsarbete som stöder arbetshälsa och längre arbetskarriärer. Det finns ett akut behov av institutets kunskap och expertis för att Finland ska klara av den ekonomiska situationen och problemen med befolkningens förändrade åldersstruktur med åran i behåll.

Arbetshälsoinstitutet ställer som mål i sin nya strategi att ta fram lösningar som genererar välfärd. Arbete kan generera ekonomiskt, socialt, psykiskt och fysiskt välbefinnande som återverkar på enskilda människors liv, arbetsplatser och hela samhället. När arbetet är hälsosamt, säkert och meningsfullt mår de anställda bra och har ett

fortsatt intresse av att arbeta. Samtidigt minskar sjukfrånvaro, för tidig pensionering och utslagning i arbetslivet, allt medan arbetets produktivitet förbättras.

Statens produktivhetsprogram har krävt att Arbetshälsoinstitutet minskar sin personal med 81 årsverken 2008—2011. Utom att institutet drabbades av produktivhetsprogrammet skars statsbidraget 2010 permanent med 2 miljoner euro, vilket tvingar institutet att balansera upp ekonomin bl.a. genom att skära i personalkostnaderna. I planerna för produktivhetsprogrammets andra fas 2012—2015 krävs det att ytterligare 70 årsverken ska bort. Sammantaget betyder de här åtgärderna att det finns rum för betydligt mindre forskning och utveckling och expertis som institutet kan bidra med för att utveckla arbetslivet.

Utskottet vill lyfta fram Arbetshälsoinstitutets roll för arbetslivsutvecklingen i Finland och kräver att institutets möjligheter att utföra sina nuvarande uppgifter säkerställs. Samtidigt upprepar det vad det anfört i sina tidigare utlåtanden (bl.a. AjUU 18/2008 rd) om Arbetshälsoinstitutet som mål för statens produktivhetsprogram.

Insatser för jämställdheten

Arbetslivs- och jämställdhetsutskottet anser i sitt utlåtande (AjUU 16/2009 rd) att alla ministerier i sin budgetuppgörelse bör integrera ett könsperspektiv på förvaltningsområdets verksamhet och fördelningen av anslag och ställa upp konkreta mål för att främja jämställdheten i sin verksamhet.

Utskottet noterar att en stor del av de jämställdhetsmål som ministerierna kommer med i budgetpropositionen är desamma från år till år. Men det är glädjande att justitieministeriet, inrikesministeriet och försvarsministeriet kommer med fler och mer konkreta jämställdhetsmål i budgetpropositionen för 2011.

Regeringens jämställdhetsprogram samordnas vid social- och hälsovårdsministeriet där också jämställdhetsmyndigheterna finns. Regeringsprogrammet och regeringens jämställdhetsprogram har som mål bl.a. att förbättra villkoren

för de myndigheter och kvinnoorganisationer som arbetar med jämställdhet och att stärka deras resurser. De myndigheter som sysslar med jämställdhet fick sina omkostnadsanslag skurna med sammanlagt 29 procent från 2009 till 2010. Anslaget har återinförts i budgetpropositionen för 2011. Utskottet ser positivt på propositionen.

Stöd för Monika-Naiset ry

Förbundet Monika-Naiset är takorganisation för kvinnoorganisationer som representerar olika etniska grupper. Det grundades 1998. Förbundets mål är att hjälpa invandrarkvinnor och invandrarbarn att integreras i det finländska samhället. Arbetet går ut på att förebygga marginalisering och förbättra invandrarkvinnors medborgerliga kompetens och jämbördiga medverkan och engagemang i samhället.

Monika-Naiset är verksamt på flera orter i Finland. Man arbetar efter principen att tröskeln ska vara låg för tillgång till handlednings- och rådgivningstjänster, typ verksamhet i grupp och kollegialt, till kurser i finska och till stöd och handledning för kvinnor i att söka utbildning och jobb. Tröskeln är också låg för tjänster till invandrarkvinnor och invandrarbarn som utsatts för våld. Förbundet har ett hem, Mona-koti, på hemlig adress för kvinnor och flickor i livsfara runtom i hela landet. Sammantaget når förbundet genom sina verksamhetsenheter årligen ut till ca 5 000 invandrarkvinnor och invandrarbarn.

År 2009 hade förbundet Monika-Naiset en totalbudget på 1,3 miljoner euro. Förbundet har ingen permanent finansiering, utan verksamheten finansieras med tidsbestämda och kortvariga

projektbidrag från flera olika källor. Penningautomatföreningen har stött förbundets verksamhet sedan 2008 med ett allmänt bidrag på 80 000 euro och sedan 2005 med ett öronmärkt bidrag på 84 000 euro. Dessutom har Penningautomatföreningen beviljat stöd för olika projekt.

Enligt uppgift till utskottet kommer Penningautomatföreningen i de flesta fall att sluta betala allmänna bidrag till föreningar. Enligt en vägledande bidragsplan kommer Penningautomatföreningen inte att bevilja förbundet Monika-Naiset vare sig allmänt bidrag eller öronmärkt bidrag 2011. Det betyder att finansieringen av förbundets basverksamhet är i fara.

Utskottets uppfattning är att förbundet Monika-Naiset bedriver en viktig verksamhet för att integrera och hjälpa invandrarkvinnor i samhället och att verksamhetens fortbestånd behöver tryggas genom permanent finansiering. Det finns en lagmotion i riksdagen om att förbundet Monika-Naisets fortsatta verksamhet och verksamhetens vidareutveckling bör tryggas genom permanent statlig finansiering enligt samma principer som verksamheten inom Kvinnoorganisationernas centralförbund och Naisjärjestöt yhteistyössä ry.

Utskottet föreslår att 100 000 euro avsätts i budgeten som bidrag till Monika-Naiset liitto ry.

Utlåtande

Utskottet föreslår

att finansutskottet beaktar det som sägs ovan.

AjUU 14/2010 rd — RP 126/2010 rd

Helsingfors den 15 oktober 2010

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Arto Satonen /saml
vordf. Jukka Gustafsson /sd
medl. Anna-Maja Henriksson /sv
Arja Karhuvaara /saml
Johanna Karimäki /gröna
Merja Kuusisto /sd (delvis)
Merja Kyllönen /vänst
Esa Lahtela /sd

Jari Larikka /saml
Markus Mustajärvi /vänst
Sanna Perkiö /saml
Paula Sihto /cent
Seppo Särkiniemi /cent
Katja Taimela /sd
Jyrki Yrttiaho /vänst (delvis)
ers. Tuomo Puumala /cent (delvis).

Sekreterare var

konsultativ tjänsteman Marjaana
Kinnunen.

AVVIKANDE MENING 1

Motivering

Budgetpropositionen bygger på väldigt osäkra antaganden. Instabiliteten i den internationella ekonomin återverkar också på Finland på många sätt. Även om det nu skedde en klar förbättring i ekonomin skulle den ge utslag i sysselsättningsutvecklingen och i sänkt arbetslöshet först om ett eller ett och ett halvt år. Långtidsarbetslösheten ökar även om den totala arbetslösheten vänder ner. Optimismen på officiellt håll kan snabbt förflyktigas om den globala ekonomiska recessionen går in på ett andra varv.

Det behövs alltså fortsatt målmedveten stimulans genom skattelösningar som förbättrar låginkomsttagarnas villkor, genom en tillräcklig satsning på sysselsättningsfrämjande åtgärder framför allt inom arbets- och näringsministeriets sektorer och genom stöd för kommunernas ekonomi. Vi har inte råd att upprepa misstagen under den senaste ekonomiska recessionen ens i eftervärden av den.

Regeringens orättvisa skattelättnader för höginkomsttagare förfaller nu till betalning. Skatteunderlaget har krympt och tyngdpunkten i beskattningen har förflyttats till kommunerna och mot indirekta skatter och serviceavgifter. Det betyder en orättvis behandling av låginkomsttagarna som redan nu lever ur hand i mun. Lättnaderna för låginkomsttagarna går direkt tillbaka i omlopp. Höginkomsttagarna använder i sin tur inte skattelättnaderna till konsumtion utan till att öka sin förmögenhet.

På ett år (2008—2009) minskade statens skatteintäkter från inkomst och förmögenhet med 5 miljarder euro. Skatteunderlaget har kringskurns och tunnats ut på ett riskabelt sätt och där har vi den främsta orsaken till statens skuldsättning. Statsskulden kommer att fördubblas på kort tid. När räntenivån stiger ökar utgifterna för skuldhanteringen till den grad att slutsumman av bara tre huvudtitlar, finans-, undervisnings- och soci-

al- och hälsovårdsministeriet, överstiger utgifterna för skuldhanteringen.

Kommunerna är ytterst viktiga sysselsättare. Deras svårigheter avspeglar sig direkt i det totala arbetslöshetstalet och sysselsättningen. Nu upprättar kommunerna slaktlistor för att de inte har lyckats balansera upp förhållandet mellan kommun och stat eller trygga sina ekonomiska villkor. Kommunsektor tvingas i framtiden konkurrera allt hårdare om arbetskraften och det betyder att de nedskärningar som görs nu hämnar sig längre fram.

Riktade botemedel mot den höga ungdomsarbetslösheten

Arbetslösheten bland unga försämras snabbare än arbetslösheten i genomsnitt. Draget mot långtidsarbetslöshet ökar också. Det behövs snabba och massiva åtgärder inte minst för unga för att inte nya åldersgrupper ska marginaliseras i arbetslivet och samhället. Den ökande arbetslösheten bland unga är kraftigt könsrelaterad för den är nästan dubbelt högre bland unga män än bland unga kvinnor. Den senaste sysselsättningsöversikten visar att det enligt statistiken fanns 34 000 unga arbetslösa.

Regeringens extra satsning på att bekämpa arbetslöshet bland unga bygger delvis på tomma löften, eftersom en del av den uppges vara ett tillskott fast den inte är det. Anslaget ökar inte om arbetsmarknadsstödet betalas ut som aktivt stöd i stället för s.k. passivt stöd och om ersättningen för uppehälle läggs på. Det verkliga tillägget är ju bara lika stort som den förhöjda delen, och arbetsmarknadsstödet bör över huvudtaget inte räknas som ett tillägg.

Också ungdomsverkstäderna behöver tilläggsbidrag. Ungdomsverkstäderna har varit ett effektivt och bra sätt att ge de unga en chans till utbildning och praktik och dessutom till riktigt arbete i anställningsförhållande.

Otillräckliga sysselsättningspolitiska överföringar till investeringar

Med arbetspolitiska investeringar har man fått sparkat i gång projekt som i sin tur satt fart på andra investeringar och utvecklingsprogram. Ett riktat investeringsbidrag med rätt input-output har den största avkastningen och skapar framför allt permanenta arbetstillfällen. Investeringsbidragen har hjälpt till att utvidga och bredda näringslivet precis på de områden där problemet är en alltför smal privat sektor.

Det föreslagna anslaget för investeringar i sysselsättningsfrämjande syfte, 17 miljoner euro, är på tok för litet. Det behöver flerdubblas och användas till investeringar på områden med massarbetslöshet och plötslig strukturomvandling och till att skapa ersättande arbetsplatser.

Anslaget för sysselsättnings- och utbildningsåtgärder samt speciella åtgärder måste höjas

I budgetpropositionen har 530 miljoner euro reserverats för direkta åtgärder till personer. Anslaget minskar med 58 miljoner euro trots hög arbetslöshet. Nivån är otillräcklig eftersom satsningen per arbetslös minskar.

Det är ingen idé att räkna med nästa års tilläggsbudgetar. Hur regeringsprogrammet kommer att se ut efter riksdagsvalet är en vild gissning. Vi är redan för sent ute i kampen mot problemen med en allt längre utdragen arbetslöshet.

Grundtryggheten vid arbetslöshet behöver förbättras

I det inledande kapitlet till regeringsprogrammet förklarar regeringen att "medborgarnas grundskydd skall förstärkas". En stor del av de arbetslösa hankar sig fram på grunddagpenning eller arbetsmarknadsstöd. Ingentida regeringen Vanhanen, lika lite som regeringen Kiviniemi, har vågat sig på en nivåhöjning av grundtryggheten vid arbetslöshet. Inte ens fast arbetslösheten är den största enskilda orsaken till fattigdom i Finland. I reella termer har grunddagpenningen och arbetsmarknadsstödet inte stigit just alls sedan 1995.

Regeringens val fördjupar fattigdomen och ökar marginaliseringen. Därför föreslår vi att grundtryggheten vid arbetslöshet (grunddagpenning och arbetsmarknadsstöd) höjs till 750 euro i månaden. Det återverkar på situationen för dem som lever på inkomstrelaterat utkomstskydd för arbetslösa och höjer nivån på utkomststödet för deltidsanställda och korttidsanställda.

Verksamheten i tredje sektor måste säkras

Lagen om arbetskraftsservice sågs över våren 2010. Lagtolkningarna inskränker verksamhetsvillkoren för tredje sektor i betydande grad och försvårar läget för de långtidsarbetslösa på arbetsmarknaden. Föreningar och stiftelser som verkar som allmännyttiga organisationer har råkat i svårigheter på grund av tolkningen av de minimis-bestämmelserna. Det offentliga stödet till företag och sammanslutningar har begränsats till 200 000 euro över en period av tre år och det har gjort det nödvändigt att gallra bland normala lönesubventionerade anställningar. Det har i sin tur betytt att verksamheten har hotats av nedläggning och att många verksamheter som huvudsakligen upprätthållits av föreningar för arbetslösa har dragits in. Förordningen om gruppantag möjliggör fortfarande anställning av arbetshandikappade, men de största lönesubventionerna har minskat. För många aktörer i tredje sektor är det fullständigt omöjligt att uppfylla kravet om egenfinansiering på 50 procent. De minimis-reglerna är också tillämpliga på företag och det urholkar möjligheterna ytterligare för dem som får arbetslivsträning i lönesubventionerade anställningar att få jobb hos företagen.

På senare år har den öppna arbetsmarknaden kommit att prioriteras högre i arbetskraftspolitik och därmed har företagen fått en allt viktigare roll i att ordna arbetspraktik och lönesubventionerat arbete. Aktörerna inom området sociala företag har också ett nära samarbete med företagen och arbetar för att slussa ut dem som går på träning i arbetslivet. De senaste tidernas lagändringar och åtgärder har försämrat läget för dem som ligger svårast till på arbetsmarknaden och det finns risk för att ojämlikheten i arbetslivet

fortsatt djupnar och att långtidsarbetslösa och personer utan yrkesutbildning får se sina chanser att komma ut på arbetsmarknaden gå upp i rök. Om tolkningen av lagen om arbetskraftsservice inte kan stämmas av mot verkligheten kommer tusentals stödarbetsplatser att försvinna inom hela tredje sektor i Finland.

Det känns föga motiverat att åberopa konkurrensneutralitet när företagarföreningar och företagorganisationer över hela linjen uppger att verksamheten i tredje sektor inte har snedvridit konkurrensen.

De sysselsättande insatser som organisationerna i tredje sektor har svarat för står nu på spel. Finland har inte råd att förlora en enda aktör som kan ordna jobb för dem som ligger svårast till på arbetsmarknaden och därför måste tredje sektors verksamhetsvillkor tryggas såväl ekonomiskt som genom lagstiftning.

Varvsindustrin och sysselsättningen i Egentliga Finland måste stödjas

Innovations- och miljöstöden i tilläggsbudgeten 2010 och de offentligt subventionerade kredit- och garantiarrangemangen har lika lite som Finnvera Abp:s och Exportkredit Ab:s insatser för att ordna finansiering under byggtiden för varven räckt till för att säkra fartygsupphandlingar för den största skeppsbyggnadsenheten i landet, STX varv i Åbo. Det finns i alla fall vissa utsikter; rederibolaget Viking Line har till exempel fortsatt förhandla om nya fartygsbeställningar med de varv som lagt bud, som STX Finlands varv i Åbo.

Finanskrisen lamslog efterfrågan och drev hela den europeiska skeppsbyggnadsindustrin i en strukturell kris. Arbetslösheten ligger redan nu kring 50 procent. I den pågående utslagningsprocessen är den finska skeppsbyggnadsindustrins fortbestånd mer hotad än någonsin. I månadsskiftet oktober-november kommer den sista lyxkryssaren i orderboken att överlätas från Åbovarvet. Vid årsskiftet kommer det att finnas fler än 10 000 arbetslösa skeppsbyggare i Egentliga Finland. De direkta och indirekta conse-

kvenserna kommer att kännas vida omkring i Finland och särskilt hårt kommer de att drabbas den offentliga ekonomin i Åboregionen.

Regeringens budgetproposition för 2011 innefattar inga konkreta åtgärder för att hjälpa den finländska skeppsbyggnadsindustrin över krisen. Om det inte kommer in några större beställningar står vi inför ett helt annat slag av strukturell kris än inom någon bransch någonsin i Finland. Finska staten och skattebetalarna, och givetvis också varvsarbetarna, får bära alla riskerna med internationella STX Business Groups verksamhet eftersom gruppen äger de finländska varven och därtill konsekvenserna av en eventuell nedkörning — men själva beslutsfattandet får de bara följa på sidan om. Det här har varit finska statens ägarpolitiska strategi också för skeppsbyggnadsindustrin.

Vi anser att regeringen

- skyndsamt bör skrida till åtgärder för att trygga den oersättliga kompetensen och sysselsättningen inom skeppsbyggnadsindustrin i Finland. Det behövs fortsatt innovationsstöd och miljöstöd för skeppsbyggnad,

- bereda nya finansiella instrument för finansiering av inhemsk fartygsupphandling,

- upprätta ett effektivt stödprogram för sysselsättningen och den kommunala ekonomin i Åboregionen och hela Egentliga Finland, påskynda statsägda bolags investeringsplaner, bl.a. Neste Oils och Gasums kraftverks- och naturgasprojekt, i Åboregionen,

- ställa en hög grad av inhemskt ursprung och omsorg om den finländska yrkesutbildade arbetskraftens sysselsättning som villkor för stöd,

- starta ett nationellt utvecklingsprogram för att påskynda varvs- och offshore-samarbetet och anknytande produktionssamarbete mellan Finland och Ryssland.

Vi föreslår att statsbudgeten för 2011 ökas med 30 000 000 euro för innovations- och miljöstöd till skeppsbyggnadsindustrin och till stöd för sysselsättningen i Egentliga Finland och framför allt Åbo ekonomiska region.

Verkligt beställaransvar efterlyses

En av EU:s bärande principer är arbetskraftens fria rörlighet. Utifrån den principen har miljoner arbetstagare tagit anställning i något annat EU-land. I Finland finns det också i år tiotals tusen arbetstagare som kommit hit från andra EU-länder. Arbets- och näringsministeriet uppger att omkring 6 000 tredjelandsmedborgare i år har kommit till Finland för att arbeta med sitt första arbetstillstånd.

Statistikcentralen bedömer att det årligen finns ca 35 000—45 000 tillfälliga utländska arbetstagare i Finland och i den siffran ingår inte tillfälliga arbetstagare från de övriga nordiska länderna. Nu föreslår regeringen att man avstår från behovsprövade arbetstillstånd också för arbetstagare från tredjeländer.

Problemet är bara att löner och övriga arbetsvillkor för utländska arbetstagare inte på långt när alltid har uppfyllt kraven i finländska kollektivavtal. Det är fel mot de utländska arbetstagarna. De låglöner som betalats till utländska arbetstagare är ett hot också mot våra egna arbetstagers arbetsvillkor. Därför behöver kontrollen av arbetsvillkoren skärpas. För att det ska låta göra sig måste beställarens skyldigheter preciseras i lagen om beställaransvar.

Vänsterförbundets riksdagsgrupp har lämnat in en lagmotion om ändring av lagen om beställaransvar. I motionen föreslås beställaren och huvudentreprenören vara solidariskt ansvariga tillsammans med underentreprenören eller företag som hyr ut arbetskraft för företagens lönefordringar, lönebikostnader, arbetspensionsavgifter och förskottsskatter i hela entreprenadkedjan. Vidare ska förtroendepersoner och fackförbund betraktas som parter och ges möjlighet att gå till domstol för att få arbetsgivaren att uppfylla sina förpliktelser. Fackförbunden får därmed bättre tillgång till information och bättre möjligheter att bevaka arbetstagarnas och tjänstemännens intressen. Motionen är ett led i Vänsterförbundets handlingsprogram mot svart ekonomi.

Vi föreslår att statsbudgeten för 2011 ökas med 5 000 000 euro för kampen mot svart ekonomi och ekobrottlighet för att tillgodose beställaransvaret, förbättra kontrollen och trygga resurserna för brottsutredning och åklagarinsatser.

Ståndpunkt

Vi föreslår följaktligen

att finansutskottet beaktar det som sägs ovan.

Helsingfors den 15 oktober 2010

Markus Mustajärvi /vänst
Merja Kyllönen /vänst
Jyrki Yrttiaho /vänst

AVVIKANDE MENING 2

Motivering

Allmänt

Vi socialdemokrater vill satsa mer än regeringen på sysselsättning och stöd för den ekonomiska tillväxten i nästa års budget. Vi vill satsa totalt ca 400 miljoner euro på sysselsättningen. Vi vill att 225 miljoner euro går till att rädda varvsindustrin, underhålla vägar och järnvägar och till kompetensutveckling. Vårt förslag till satsning på direkta sysselsättande åtgärder är inemot 200 miljoner euro. Av den summan vill vi avdela 120 miljoner euro för att hantera ungdomsarbetslösheten. Vidare vill vi stärka sysselsättningen genom att avdela mer anslag för fler hyreshus, reparation av skolor med mögelproblem och höjda statsandelar till kommunerna. Vår satsning skulle främja uppkomsten av nya arbetstillfällen och minska den öppna arbetslösheten med uppskattningsvis 30 000 personer.

Det får inte skäras i sysselsättningsanslagen när arbetslösheten är hög

Det är oroväckande att långtidsarbetslösheten ökar. Enligt den senaste sysselsättningsöversikten har antalet personer som varit arbetslösa i över ett år ökat med närmare 40 procent mot ett år tidigare. Landskapsvis betraktat har de långtidsarbetslösa t.ex. i Egentliga Finland ökat med 75 procent från i fjol.

De unga arbetslösa är fortfarande fler än 30 000. Enligt arbets- och näringsministeriet kommer arbetslösheten att ligga kring 8,2 procent nästa år. Och ändå vill regeringen skära bort 60 miljoner euro från arbetskraftspolitiken jämfört med den slutliga nivån 2010. Anslagen räcker inte till för det. För knappt tilltagna sysselsättningsanslag betyder problem med servicen till de arbetslösa: om anslagen tar slut mitt under året uppstår det onödiga avbrott i sysselsättningsåtgärderna och då urholkas ambitionerna att slussa ut dem som behöver arbetskraftsservi-

ce tillbaka på den öppna marknaden och till utbildning. Det får inte skäras i anslagen; tvärtom behövs det mer anslag för sysselsättande insatser.

Effektivare service kräver också adekvata personella resurser för arbets- och näringsbyråerna.

På senare år har det skett en omprioritering i arbetskraftspolitiken och företagen har fått en allt viktigare roll i att ordna arbetspraktik och lönesubventionerat arbete. Detta försämrar emellertid läget för dem som ligger svårast till på arbetsmarknaden. Risken finns att ojämlikheten ökar i och med att möjligheterna för dem som länge gått arbetslösa och som saknar yrkesutbildning att få tillträde till arbetsmarknaden blir nästintill obefintliga.

Fler än 30 000 unga går fortfarande utan arbete. Det känns helt ofattbart att regeringen med så här hög ungdomsarbetslöshet har mage att föreslå skurna anslag för ungdomsverkstäder och uppsökande ungdomsarbete.

Det måste hindras att de unga marginaliseras. Arbetslösa unga måste tillförsäkras den samhällsgaranti som hör till dem, dvs. tillgång till en arbets-, utbildnings- eller praktikplats inom tre månader från det att de blev arbetslösa. För ungdomsarbetslösheten måste nolltolerans gälla och adekvata anslag för ändamålet avsättas i nästa års budget. Vi föreslår en betydande extra ekonomisk satsning på sysselsättande åtgärder. För att råda bot på ungdomsarbetslösheten föreslår vi att anslagen för arbetskraftspolitiken ökas med 60 miljoner euro och 60 miljoner euro till kommunerna.

Vi måste också överväga att ändra lagen i fråga om arbetspraktikens längd. Enligt en ny tolkning av arbetsmarknadsstödet är kommunen en enda arbetsgivare och därmed omöjliggörs arbetspraktik i en kommunal verkstad efter sex månaders praktik. Det har inte kunnat bevisas att missbruk av möjligheten till arbetspraktik skulle vara ett särskilt stort problem.

I början av 2010 trädde vissa de minimis-bestämmelser i kraft och utifrån dem och förordningen om gruppundantag ändrades lagen om Arbetskraftsservice med den påföljden att NTM-centralerna nu tolkar bestämmelserna olika. De varierande tolkningarna skapar osäkerhet bland företagen. Bestämmelserna har redan nu försvårat de sysselsättande insatserna i tredje sektor så att tusentals arbetstillfällen ser ut att gå förlorade. Förlusterna drabbar uttryckligen dem som har det sämst ställt på arbetsmarknaden. Det minsta vi kan göra är att göra ministeriets anvisningar rättvisa och tillämpliga i hela landet.

Utöver vad den officiella arbetslöshetsstatistiken visar tror man att det kan finnas upp till 60 000 unga som inte fångas upp av statistiken. De flesta av dem lever på utkomststöd och saknar yrkesutbildning. Det finns en stor risk för att känslan av utanförskap för gott driver många utom räckhåll för arbete och utbildning. Det är särskilt viktigt att förebygga arbetslöshet och marginalisering bland unga, för arbetslöshet innebär en allvarlig risk också för den mentala hälsan.

Ett av de viktigaste målen för Arbetskraftspolitiken nästa år måste vara att bryta långtidsarbetslösheten. Det finns risk för att många av dem som länge gått utan arbete hamnar helt utanför arbetsmarknaden. För att hjälpa de långtidsarbetslösa att få jobb och förebygga att de slås ut behövs det långvarig stödsysselsättning och fler utbildningsinsatser. Stat och kommuner måste båda ta sitt ansvar för att aktivera de långtidsarbetslösa. Dessutom måste Arbetsförvaltningen se till att äldre arbetslösa inte diskrimineras i sysselsättningsåtgärder och Arbetskraftsutbildning. Arbetskraftsutbildningen måste fånga upp fler långtidsarbetslösa. Också de som omfattas av utkomstskyddets s.k. tilläggsdagar måste få bättre tillgång till sysselsättningsfrämjande tjänster, så som det avtalats i den socialpolitiska inkomstuppbyggnaden.

Kvaliteten på den Arbetskraftspolitiska utbildningen tål också att granskas. Utbildningens pris ges alltför stor plats i upphandlingen av Arbetskraftsutbildning medan kvalitetsaspekter har all-

deles för liten tyngd. Utbildningen måste bli mer individanpassad och ges större genomslag.

Kvaliteten på den rehabiliterande Arbetsverksamheten kräver också den en särskild satsning, bl.a. flexibla villkor. Så bör t.ex. avbrott i Arbetsverksamheten inte få leda till karens för den rehabiliterade när han eller hon konstateras vara olämplig för uppgiften eller Arbetsverksamheten försämrar utsikterna att rehabiliteras. Den som deltagit i rehabiliterande Arbetsverksamhet måste få en chans att gå vidare till lönesubventionerat arbete och resurser måste avsättas för hälsovård för de arbetslösa.

Längre arbetskarriärer kräver garanterade resurser för Arbetshälsoinstitutet och arbetarskyddet

I budgetpropositionen räknas en imponerande rad uppgifter upp för Arbetshälsoinstitutet som har med längre arbetskarriärer att göra. I årets budget skars Arbetshälsoinstitutets anslag permanent med två miljoner euro och det betyder att det råder resursknapphet också nästa år. Längre arbetskarriärer betyder en stor samhällelig beställning på forskningen och det forskningsbaserade utvecklingsarbetet vid Arbetshälsoinstitutet. Därför måste institutets möjligheter att bedriva långsiktig verksamhet garanteras. För att människor ska orka arbeta längre måste det betydande satsningar till på att upprätthålla Arbets- och handlingsförmågan och främja arbetshälsan.

Arbetarskyddsmyndigheterna utför ett viktigt arbete för att bevaka Arbetsvillkoren och åtgärda den svarta ekonomin, förebygga olyckor i arbetet och främja arbetshälsan. Det fattas pengar i budgetpropositionen för arbetarskyddsmyndigheternas omkostnader nästa år. Vi omfattar utskottets ståndpunkt i utlåtandet att det behövs mer anslag i budgeten för arbetarskyddets löneutgifter. Men vi anser också att det behövs fler arbetarskyddsinspektörer med hänsyn till arbetarskyddsförvaltningens ambitioner att utföra 50 procent fler och effektivare inspektioner på arbetsplatserna fram till 2011 (utgångsnivån är 2006) och att minska olyckorna i arbetet med 40 procent. Vi socialdemokrater har föreslagit tilläggsanslag för detta i vår skuggbudget.

Arbetslöshetsdagpenningen och bostadsbidraget måste höjas och beskattningen av låginkomsttagare lindras

Arbetslöshetsdagpenningen måste höjas för att minska beroendet av utkomststöd. Behovsprövningen av arbetsmarknadsstödet måste bort och strukturen och nivån på det allmänna bostadsbidraget förbättras och inkomstgränserna justeras. Grundavdraget vid kommunalbeskattningen måste höjas till 3 000 euro. De här åtgärderna

förbättrar försörjningen för bl.a. arbetslösa och barnfamiljer. Förbättringarna skulle också uppmuntra till arbete.

Ståndpunkt

Vi föreslår alltså

att finansutskottet beaktar det som sägs ovan.

Helsingfors den 15 oktober 2010

Jukka Gustafsson /sd
Katja Taimela /sd

Merja Kuusisto /sd
Esa Lahtela /sd